

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

•—Κανείς τὸν ἄλλον σήμερον δὲν πρέπει νὰ μισῶ,
θὰ σὲ φιλήσω, Περικλῆ καὶ φίλα με καὶ σύ.
Σὲ ἀγαπῶ περιπαθῶς καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χῶμα,
ἂν οἱ νεκροὶ αἰσθάνωνται, θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα.
Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφέ, Χριστὸς ἀνέστη, φίλε,
τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους σου κατὰ διαόλου στεῖλε,
λησμόνησε διὰ παντὸς τὰ λυπηρὰ συμβάντα,
ιδέ τὸν Κύριον ἡμῶν ἐκ νέου ἀναστάντα
κί' ἐν μέσῳ εὐρισκόμενον λαμπρᾶς ἀκολουθίας,
ἀλλ' ἴδε καὶ τὸν Ἰωσήφ τὸν ἐξ Ἀριμαθείας,
ιδέ καὶ τὸν Νικόδημον καὶ ἄλλους διαφόρους,
Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν καὶ τόσας Μυροφόρους,
τὴν ἐνδοξὸν ἀνάστασιν ἀρμονικῶς ψαλλούσας
καὶ τὸν γλυκὺν διδάσκαλον πιστῶς ἀκολουθούσας.
Ἰδέ, ἰδέ... διαγελοῦν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι,
πολὺς ὁ μόσχος σήμερον καὶ ἄς χορτάσουν ὅλοι,
ἂν καὶ φωνάζουν ὀστή βουλή περὶ χρωκοπίας,
ποῦ εἶναι ἀνεπίδεκτος, ὡς λέγουν, θεραπείας.
Πολὺς ὁ μόσχος σήμερον, φαγὶ γιὰ ὅλους ἔχει,
ἂν καὶ τὸ Ἰσοῦγιον κατὰ διαβόλου τρέχῃ
κί' ἐκεῖνο τὸ περίσσευμα σπουδαίως ἠλαττώθη
ἀφότου ὁ Διάδοχος παρενηλικιώθη.
Εἰς ὕψη ἀστρογεῖτονα πετᾶ ἡ φαντασία,
πολὺς ὁ μόσχος σήμερον κί' ἡ τράπεζα πλουσία,
οὐδεὶς πεινῶν καὶ ἄσιτος, βρὲ Περικλῆ, μὴ μείνη,
ἄς φάγωμεν, ἄς πῖωμεν κί' ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.
Θαυρῶμεν κί' ἂν τὴν αὔριον προσίδωμεν ἡμέραν
ἀπὸ αὐτὴν τὴν σήμερον ὀλίγον χειροτέρα,
ποσῶς μὴν ἀπελπίζεσαι, ποσῶς μὴ γίνῃς εἴρων,
διότι ἄλλη θὰ ἐλθῆ τῆς χειροτέρας χείρων
καὶ ταύτης δὲ τῆς χείρονος ἀκόμη χειροτέρα,
ὡς ποῦ χειρίστη, Περικλῆ, ἐπανατεῖλ' ἡμέρα.
Διότι, ὅπως κάλλιστα ὁ κόσμος ὅλος ξέρει,
πολλάκις καὶ τὸ χειρίστον ὀστὸ βέλτιστον μᾶς φέρει
καὶ τούναντίον, Περικλῆ, καθὼς πολλάκις εἶδα,
τὸ βέλτιστον ὀστὸ χειρίστον μᾶς φέρει παρ' ἐλπίδα.
Ἰδού... τῆς Ἀναστάσεως ἀνέτειλεν ἡσχόλη...
ὁ πλούσιος καὶ πένητες κατευφρανθήτε ὅλοι
καὶ σὺ τοῦ κόσμου τάγαθὰ, βρὲ Περικλέτο, τρύγα...
πολλὰ ὑπάρχουν τὰ κακὰ καὶ τὰ καλὰ ὀλίγα.
Πολλὰ τὰ νέα δάνεια, παραπολλοὶ κί' οἱ φόροι,
πολλοὶ καὶ οἱ λιμώττοντες καὶ οἱ λιμοκοντόροι,
μικρὰ μὲν εἶναι ἡ πατρίς ἐμοῦ καὶ τῶν κηφῆνων,
ἀλλὰ μεγάλοι, Περικλῆ κί' οἱ πόθοι τῶν Ἑλλήνων,
μεγάλῃ κί' ἡ καρδία των κί' ἐτοιμὴ πρὸς θυσίας,
πλὴν πρόθυμοι κί' αἱ χεῖρες των πρὸς αἱματοχυσίας,
πολλοὶ δὲ καὶ οἱ ῥήτορες, πολλοὶ κί' οἱ πατριῶται,

ἀμέτρητοι κί' οἱ εὐγενεῖς καθὼς ἐγὼ ἱππῶται,
πολλοὶ κί' οἱ Ἀστυνομικοὶ ἀκοίμητοι κλητῆρες,
πολλοὶ καὶ οἱ Πρωθυπουργοὶ, πολλοὶ καὶ οἱ σωτῆρες.
Κάθε καλόν, βρὲ Περικλῆ, θὰ ἔχῃ τὸ κακόν του
καὶ τούναντίον πᾶν κακόν θὰ ἔχῃ τὸ καλόν του.
Τὸν ἀπὸ τᾶλλο, μὸν ἀμὶ, ποτὲ δὲ νεῖναι χώρια...
κί' ἂν τοῦ Λεβίδη ὁ υἱὸς μοιράζῃ ἀποφόρια,
μέσα εἰς τοῦτο τὸ κακόν, καθὼς καὶ σὺ τὸ κρίνεις,
εὐρίσκειται τὸ ἀγαθὸν τῆς ἐλεημοσύνης.

Ἄν δὲ καὶ τὸ περίσσευμα ἐκεῖνο ἠλαττώθη,
ἀλλ' εἰς σταυρούς κί' εἰς τελετὰς σχεδὸν κατηναλώθη,
παρέρχεται δὲ ὁ καιρὸς κί' ὁ κόσμος θὰ πιστεύσῃ
πῶς κἄτι τί ἐνδέχεται κί' ἐδῶ νὰ περισσεύσῃ,
ἀλλὰ τί πράγμα θᾶν αὐτὸ ὁ νοῦς μου δὲν τὸ βάνει...
καὶ τοῦ χωριάτη τὸ σχοινὶ μὸνὸ θαυρῶ δὲν φθάνει,
ἀλλὰ διπλό, βρὲ Περικλῆ, θαυρῶ πῶς περισσεύει...
Ὅν ἀγαπᾷ ὁ Κύριος ἐκεῖνον καὶ παιδεύει.

Κάθε καλόν, βρὲ Περικλῆ, θὰ ἔχῃ τὸ κακόν του
καὶ τούναντίον πᾶν κακόν θὰ ἔχῃ τὸ καλόν του.
Αὐτὸς ὁ νόμος κυβερνᾷ ἀείποτε τὴν φύσιν
καὶ ὄλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ σύμπασαν τὴν Δύσιν,
αὐτὸς κί' ἐμένα συγκρατεῖ μὲ τὴν ζωὴν ἀκόμα
καὶ δὲν μ' ἀφίνει νὰ γενῶ οἰκτρὸν θανάτου πτώμα.
Ἐν τούτοις ἀνεχώρησαν τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες
ἐκ φόβου μήπως μιανθοῦν μὲς ὀστής βουλῆς τῆς λέρας
καὶ ἄμωμοι κί' εὐσχήμονες καὶ πλήρεις ἀληθείας
ὡς ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ὁ ἐξ Ἀριμαθείας,
ἐπῆγαν εἰς τὰ σπήτια των κί' ἐκεῖνοι ν' ἀναστήσουν
καὶ πᾶσαν σοβαρότητα ἐκεῖ νὰ λησμονήσουν.
Καὶ νῦν σχολάζει καὶ ἀργεῖ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων
καὶ καταλύει ἔλαιον, βρὲ Περικλῆ, καὶ οἶνον,
ἂν καί, καθὼς ἔμπορεῖ κανεὶς ὀστά πρακτικὰ νὰ ἴδῃ,
κατεφορολογήθησαν αὐτὰ τὰ δύο εἶδη,
ἐγγὺς δὲ εἶναι ἡ αὐγὴ ἡμέρας σωτηρίου,
καθ' ἣν ἀπαλειφθήσεται κί' ἐκ τοῦ Καλενδαρίου
ἡ τακτικὴ κατάλυσις ἐλαίου τε καὶ οἴνου
καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν ἡμέρας γηθοσύνου
καὶ θ' ἀπομείνῃ, Περικλῆ, μονάχα ἡ ἀργία
γιὰ τοὺς Ρωμηούς, γιὰ τὴ βουλή καὶ γιὰ τὰ Ὑπουργεῖα.
Ἄλλὰ πολλὰ, βρὲ ἀδελφέ, νομίζω πῶς σοῦ εἶπα
κί' ἂν δὲν πιστεύῃς εἰς Χριστόν, τὸν ἀδελφόν σου κτύ-

Π.— Ἄν κί' ἐφθασες πραγματικῶς εἰς τὸ μὴ περαιτέρω
καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν μιλῶ καὶ πῶς σὲ ὑποφέρω,
ἂν κί' ὄρεξιν αἰσθάνωμαι γιὰ δυνατό στηλῆρι,
ἐν τούτοις σὲ καταφιλῶ γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρι.